

Arrest

nr. 109 203 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. VAN EENOO en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 24 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Q.(...) J.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U verklaart 26 jaar oud te zijn en u werd geboren in het dorp Kanadar in het district Chawki in de

provincie Kunar, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. 6 jaar geleden huwde u in uw dorp met uw huidige echtgenote Q.(...) N.(...). Jullie hebben samen nu 2 dochters Sn.(...) en Sb.(...), deze laatste werd geboren na uw aankomst hier in België. U bent alleen naar België gekomen. Uw echtgenote en 2 dochters verblijven momenteel in uw dorp in Kunar, net als uw ouders en uw broers en zussen.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk als hulpkok in een Indisch bedrijf.

Ongeveer 2 jaar voor uw vertrek begon u te werken voor het Indische constructiebedrijf BSC in Kabul. U werkte in de keuken als hulpkok van een Indische chef die het eten klaar maakte voor de mensen van het bedrijf en ook soms voor de buitenlanders die op bezoek kwamen. Tijdens uw werk verbleef u in dit bedrijf in Kabul stad, om de 2-3 maanden kreeg u vakantie en dan ging u naar huis naar uw familie in Chawki in Kunar. Op een keer toen u zo naar huis kwam, in dalwa 1389 (januari-februari 2011), had uw familie enkele dagen eerder een brief verkregen van de taliban. De taliban waarschuwden u te stoppen met uw werk voor het bedrijf, zoniet zou u de gevolgen moeten dragen. Enkele dagen later kregen jullie tijdens de nacht bezoek van de taliban, ze wilden u meenemen voor jihad. Uw ouders smeekten hen om u met rust te laten, maar de taliban begonnen uw vader te slaan en zeiden dat u verplicht was jihad met hen te doen. Na aanhoudend smeken van uw ouders, gaven de taliban uiteindelijk toe dat ze u met rust zouden laten indien u op een andere manier met hen zou samenwerken. U ging akkoord en u zei dat u zou doen wat ze u vroegen. Ze zeiden u te wachten tot er een feest of belangrijke gelegenheid plaats vond in het bedrijf en dan iets in het eten te doen dat u zou klaarmaken voor de Indiërs en de buitenlanders. Ze gaven u het product hiervoor maar toen u aankwam op uw werk bedacht u zich en u besloot het niet te doen. Een tijd later kwam u terug op vakantie in uw dorp in Chawki en u sprak met de mensen van het dorp over uw werk en over wat de taliban u hadden gevraagd te doen. Op de één of andere manier kwamen de taliban dit te weten. U bleef nog 2 nachten thuis en ging dan naar uw zus die in Kotkay dorp woont, zij had u uitgenodigd. Terwijl dat u bij uw zus was, kwamen de taliban opnieuw naar het huis van uw familie. Ze hebben uw vader geslagen en uw broer A.(...) meegenomen. Ze zeiden dat ze hem zouden vrij laten, als u zich bij hen zou aangeven. U kwam op de hoogte van wat er gebeurd was en u besepte dat u niet naar huis kon terugkeren. U sprak met uw oom die u in contact bracht met een smokkelaar en u vertrok naar Europa.

U ontvluchtte Afghanistan op het einde van het jaar 1389 (begin 2011). U was ongeveer 6 maanden onderweg. U kwam in België aan op 19 oktober 2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en ook die van uw vader, een diploma/werkdocument van uw vader, een kopie van uw ID kaart van uw werk bij het Indische bedrijf BCS, een document van uw werk bij dit bedrijf, een dreigbrief van de taliban, een brief van de ouderen van uw dorp ter bevestiging van uw problemen en 2 enveloppes van de verzending vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Volgende cumulatie van vage, incoherente, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot uw werkzaamheden voor het Indische bedrijf BSC, de problemen met de taliban die daarop zouden gevolgd hebben en de incidenten dewelke de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan. Hierbij kunnen voornamelijk tal van incoherenties aangestipt worden tussen uw verklaringen op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en datgene wat u vertelt tijdens het interview op het CGVS.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw werkzaamheden als hulpkok in de keuken van het Indische constructiebedrijf BSC. Deze verklaringen komen op verschillende punten eerder vaag,

weinig specifiek en weinig doorleefd over. U toont hiermee uw werkzaamheden voor dit bedrijf dan ook slechts op weinig overtuigende wijze aan.

Zo heeft u om te beginnen helemaal geen idee waar de afkorting van het bedrijf BSC zou voor staan. U bent niet naar school geweest dus u weet dat niet, u weet alleen dat het bedrijf bezig was met wegconstructie en de bouw van het nieuwe parlement in Afghanistan (CGVS, p. 7). Maar verder kan u daar ook eerder weinig concrete duiding bij geven (CGVS, p. 7). U vertelt dat BSC een Indisch constructiebedrijf is, maar wanneer u dan concreet gevraagd wordt meer te vertellen over deze Indiërs/Hindoes voor wie u werkte, dan kan u hierop alleen maar zeggen dat u weet dat ze verantwoordelijk zijn voor het bedrijf en dat ze van India komen, meer weet u niet (CGVS, p. 8). Op het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u ook over Britten, voor wie u zou moeten koken hebben (zie vragenlijst DVZ, p. 3 nr. 5, in administratief dossier), maar hier zegt u niets over bij het vertellen van uw verhaal tijdens het interview op het CGVS (CGVS, p. 12). Wanneer u hier dan specifiek naar gevraagd wordt, dan blijft u eerder vaag en heeft u het over buitenlanders, u weet niet welke nationaliteit ze hebben, jullie noemen ze daar allemaal Amerikanen (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt concreet wat meer te vertellen over deze buitenlanders, dan blijft uw antwoord opnieuw eerder vaag en oppervlakkig. U kan alleen maar vertellen dat ze kwamen om te observeren of alles goed ging en dat ze dan terug weggingen (CGVS, p. 8). U denkt dat misschien het geld voor deze constructies van hen kwam, dat dat misschien de reden was waarom ze kwamen kijken (CGVS, p. 8). En dan vernoemt u nog een basis van de Amerikanen aan de achterkant, maar daar kan u verder ook niets van informatie over geven (CGVS, p. 8). Verder wordt dan gevraagd naar uw sollicitatie bij dit bedrijf en de concrete aanwervingsprocedure. Hier blijft u opnieuw eerder vaag en komen uw verklaringen weinig overtuigend over. Over uw sollicitatie kan u alleen maar zeggen dat u uw taskara gaf en die van uw vader en dat ze die overschreven en dat ze een dossier en kaart voor u maakten (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt of u dan geen contract of een soort arbeidsovereenkomst tekende bij uw aanwerving, dan stelt u van niet (CGVS, p. 9). Er zou niets van contract of overeenkomst geweest zijn, u werkte er gewoon tot het moment dat zij of u beslisten om te stoppen (CGVS, p. 9). Hier komt het toch eerder vreemd en weinig aannemelijk over dat u bij uw aanwerving in dit bedrijf niets van arbeidsovereenkomst zou hebben moeten ondertekenen. Verder wordt u dan gevraagd de documenten van uw werk te tonen en toe te lichten. U kan hier alleen maar een kopie van uw ID kaart voorleggen en een papier waar net dezelfde informatie op staat als op dat kaartje (CGVS, p. 9). Wanneer u dan naar uw originele ID werkkaart gevraagd wordt, kan u hier alleen maar de eerder vage en weinig overtuigende verklaring voor geven dat u ze verloor en dat u er later een nieuwe zou krijgen (CGVS, p. 9). U herinnert zich echter niet meer hoe u ze verloor, u was op vakantie, het was misschien thuis of misschien in de rivier toen u zwom (CGVS, p. 9). Hier komt het toch weinig aannemelijk over dat u uw originele werkkaart zomaar zou hebben verloren tijdens het zwemmen of ergens anders maar dat u het zich helemaal niet meer herinnert. U kan verder ook niets van foto's voorleggen van uw werkplek of van uzelf tijdens uw werk en met collega's (CGVS, p. 9).

Tot slot kan hierbij ook nog de opmerking gemaakt worden dat -zelfs indien u werkelijk bij dit Indische bedrijf zou hebben gewerkt als hulpkok, wat door voorgaande argumentatie al op verschillende punten in twijfel kan getrokken worden- uw risicoprofiel om specifiek omwille van dit werk persoonlijk te worden gevisieerd en bedreigd door de taliban toch vrijwel onbestaande is. U werkte slechts als hulpkok in de keuken en had dus geen duidelijk zichtbare taak/functie die u rechtstreeks zou associëren met de buitenlanders. U verklaart daarbij ook zelf geen rechtstreeks contact te hebben gehad met de buitenlanders die er kwamen (CGVS, p. 10).

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou verkregen hebben met de taliban naar aanleiding van uw werkzaamheden bij dit Indische constructiebedrijf BSC. In navolging van voorgaande argumentatie, waarbij reeds duidelijk werd dat uw verklaringen omtrent dit werk op verschillende punten weinig overtuigend overkomen, kan dan ook meteen al opgemerkt worden dat er de nodige twijfel rijst bij de problemen die u naar aanleiding van dit werk zou verkregen hebben. Bovendien komen uw verklaringen hier op talrijke punten zeer vaag, incoherent, weinig zeggend, weinig concreet en dus bijgevolg zeer weinig geloofwaardig over.

Ten eerste is de volgorde van de gebeurtenissen in het verhaal dat u vertelt tijdens uw interview op het CGVS volledig incoherent aan de volgorde die u hanteerde tijdens uw interview bij DVZ. Bij DVZ verklaarde u dat de taliban eerst op een keer naar uw huis kwamen en u vroegen iets in de soep te doen van de Britten. U durfde niet te weigeren en stemde toe, maar uiteindelijk hoorde u niets meer van hen. Dan zou u gecontacteerd zijn door een persoon uit het dorp die banden had met de taliban, om te vragen wanneer u zich bij hen zou aanmelden om met hen mee te werken. Daarna zou u dan een brief hebben gekregen van de taliban en dat zou een laatste waarschuwing zijn geweest voor u, anders zou u problemen krijgen. Daarop bent u dan gevlucht (ze verklaring DVZ, p. 3 nr.5, in administratief dossier). Tijdens het interview op het CGVS vertelt u deze zelfde feiten in een geheel andere volgorde.

U stelt eerst de brief te hebben verkregen. Daarna zouden de taliban dan naar het huis van uw familie gekomen zijn om u mee te nemen, maar uw ouders smeekten u te ontzien en dan zouden ze u gevraagd hebben iets in het eten te doen van de buitenlanders. U deed dit niet, maar vertelde er wel over in het dorp bij uw daaropvolgende thuiskomst in de vakantie en zo zouden de taliban op de hoogte zijn gekomen. Daarop zouden ze dan naar uw huis gekomen zijn en zouden ze uw vader geslagen hebben en uw broer A.(...) meegenomen hebben (CGVS, p. 12). Wanneer u met deze markante incoherenties in de volgorde van uw verhaal wordt geconfronteerd, kan u hier alleen maar op zeggen dat u het op dezelfde manier zou hebben verteld en dat u niet weet waarom het in een andere volgorde daar staat, ze zouden het misschien in de foute volgorde gevraagd hebben (CGVS, p. 13).

Daarbij kunnen nog 2 markante incoherenties worden opgemerkt tussen uw verklaringen bij beide interviews. Bij DVZ verklaarde u dat u na te hebben ingestemd om iets in de soep te doen van de Britten voor de taliban, niets meer van hen zou hebben vernomen. U zou niets meer hebben gehoord of gekregen om in de soep te doen (zie verklaring DVZ, p. 3 nr.5, in administratief dossier). Op het CGVS verklaart u echter dat ze u het product gaven om in het eten te doen van de buitenlanders, maar dat u zich bedacht bij aankomst op uw werkplek en dat u het niet deed (CGVS, p. 12). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt kan u hier opnieuw geen afdoende verklaring voor geven. U zou op het eerste interview ook gewoon gezegd hebben dat u het niet heeft gedaan (CGVS, p. 13). En tot slot is er dan nog een toch wel zeer belangrijk element, namelijk de ontvoering van uw broer A.(...) door de taliban, waar u op het interview bij DVZ helemaal niets van vertelt en nu bij het CGVS plots wel. Wanneer u hier dan specifiek naar gevraagd wordt kan u alleen maar zeggen dat u bij het eerste interview heel kort moest zijn en geen details kon geven (CGVS, p. 11). De ontvoering van uw broer kan hier echter toch niet als een detail beschouwd worden in het vervolgingsverhaal dat u vertelt. U heeft alle andere elementen wel vernoemd bij DVZ, ook het krijgen van de brief en dergelijke en de bezoeken van de taliban. Het komt hier dan ook weinig aannemelijk over dat u niet gewoon in één zin daar ook aan kon toevoegen dat uw broer werd meegenomen door de taliban kort voor uw vertrek.

Al deze incoherenties en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegt op beide interviews en het feit dat u hier geen afdoende verklaring voor blijkt te hebben, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Verder kunnen bij uw verklaringen over deze problemen nog een aantal andere opmerkingen gemaakt worden.

Zo over de brief die u zou verkregen hebben van de taliban. U zegt eerst dat u hem kreeg 7-8 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13). Wanneer u de vraag dan herhaald wordt omdat dit duidelijk niet strookt met uw vorige verklaringen, herpakt u zich en stelt u dat het rond 2 maanden moet geweest zijn voor uw vertrek (CGVS, p. 14). Verder blijft u eerder vaag over de inhoud van deze brief. Er zou in staan dat u uw werk diende te verlaten en hij zou misschien geschreven zijn door een zekere M.(...) A.(...) B.(...), maar verder kan u over zijn activiteiten bij de taliban ook niets van concrete info geven (CGVS, p. 14).

Ten tweede over het bezoek dat de taliban zouden gebracht hebben aan uw huis. Ook hier blijven uw antwoorden op meer concrete en gerichte vragen zeer vaag en weinig doorleefd wat in het licht van de eerdere vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderstreept. En dan in het bijzonder over de kern van de zaak, namelijk over wat u voor de taliban in het eten zou moeten doen van de buitenlanders. Wanneer u hier meer specifieke en gerichte vragen over gesteld worden, kan u steeds louter hetzelfde weinig concrete antwoord herhalen dat ze zeiden dat als er een feest of bijeenkomst was en als u even alleen zou zijn in de keuken dat u dan dat product in het eten moest doen (CGVS, p. 15). U kan hier verder alleen maar over zeggen dat het een klein flesje was met een vloeistof zoals water (CGVS, p. 15). U weet niet wat het juist was, u weet niet wat voor effect het zou hebben of wat er juist zou gebeuren. Ze zouden u ook niets meer in detail gezegd hebben over hoe u dat precies diende te doen, hoeveel precies en hoelang het zou moeten koken met het eten, niets van dergelijke praktische zaken die toch belangrijk zijn voor een goed verloop van dit plan. U weet alleen dat ze zouden sterven als ze het zouden eten, niets anders zou u daarover gezegd zijn (CGVS, p. 15). En u stemde in het te doen maar u zou er verder niets concreet over gevraagd hebben, want u was bang (CGVS, p. 15).

Ook over wat er met uw broer zou gebeurd zijn blijven uw verklaringen bijzonder vaag. U weet niet door wie hij werd meegenomen en u heeft eigenlijk geen idee wat er concreet gebeurd is. Uw oom langs moeders zijde zou u hebben gebeld en zou u gezegd hebben niet naar huis te komen omwille van dit incident, dat de taliban waren gekomen en dat ze uw broer hadden meegenomen (CGVS, p. 16). Meer weet u niet, want meer werd u niet verteld en meer heeft u ook niet doorgevraagd. Dergelijke houding wekt de indruk dat u zeer weinig interesse vertoont in een toch wel ingrijpend incident voor u en uw familie.

Tot slot kunnen nog enkele bemerkingen gemaakt worden in verband met uw reactie en die van uw familie op deze problemen. U zou hier op uw werk nooit met iemand over gesproken hebben, u zou het zelfs nooit vermeld hebben aan de cheffkok met wie u dagelijks samenwerkte (CGVS, p. 16). Dit komt toch vreemd over aangezien u de problemen met de taliban juist verkreeg omwille van uw werk en dat dan toch logischerwijze van u zou verwacht worden dat u hier op de één of andere manier melding van zou maken of dat u zou informeren of er nog anderen waren in het bedrijf met gelijkaardige problemen. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u bang was dat u in de problemen zou komen (CGVS, p. 16). U zou er zelfs nooit met uw vriend over hebben gesproken die daar ook werkte, u zou hem zelfs nooit gevraagd hebben of hij ooit ook met dergelijke problemen werd geconfronteerd (CGVS, p. 16-17). Het enige wat u daarop kan zeggen is dat hij het misschien ook meemaakte voor of na u maar dat u het niet merkte en dat hij er ook nooit iets van vertelde (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaringen tonen opnieuw een houding van bijster weinig interesse in de bredere context van uw eigen problemen. Verder zouden na uw vertrek uw vader en uw oom naar de autoriteiten gegaan zijn voor aangifte van deze problemen en incidenten, maar de autoriteiten zouden niets voor hen hebben kunnen doen (CGVS, p. 17). U legt daarbij een brief neer die ze op het districtshuis zouden opgesteld hebben ter bevestiging van uw problemen. Maar wanneer u dan concreet gevraagd wordt wat er in deze brief staat, dan weet u het niet. U kan niet lezen en u zou er niet specifiek naar gevraagd hebben bij uw oom en vader toen ze dit document toestuurden, ze zouden u gewoon gezegd hebben dat het een bevestiging was van uw probleem (CGVS, p. 17). U heeft bovendien ook geen idee of deze klacht nog verder werd opgevolgd of wat er concreet mee gebeurd is, uw familie zou hier zelfs nooit meer naar zijn gaan informeren (CGVS, p. 17).

De cumulatie van al deze vage, vreemde, incoherente en weinig overtuigende elementen in uw verklaringen met betrekking tot de door uw beweerde incidenten die de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Om af te sluiten zijn er dan uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Wanneer u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt dan stelt u nog een paar keer te hebben gesproken met uw familie, gewoon om te weten of ze ok zijn en hoe het leven gaat daar, dat is alles waar u over gesproken heeft, (CGVS, p. 11). Ook uw vriend die met u samen bij BSC werkte voor uw vertrek en die daar nu nog steeds werkt, zou u over niets anders gesproken hebben dan hoe het met hem gaat, over het bedrijf zouden jullie nooit gesproken hebben (CGVS, p. 10). Hier komt het toch vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk over dat u met uw familie nooit over uw persoonlijke problemen zou spreken als u met hen belt. En dat u eveneens met uw vriend die daar nu nog in hetzelfde bedrijf blijkt te werken, niet over het bedrijf en de problemen praat. Dergelijke verklaringen wekken opnieuw sterk de indruk van een houding van desinteresse. Wanneer u op het einde van het interview dan gevraagd wordt wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan dan kan u alleen maar het vage en oppervlakkige antwoord geven dat het probleem er nog steeds is en dat uw broer nog steeds vermist is en dat u hetzelfde probleem zal hebben als u zou terugkeren (CGVS, p. 17). Wanneer u dan gevraagd wordt hier iets concreter te zijn en of u niet meer doorvraagt dan over de verdere ontwikkelingen van uw probleem daar, als u contact heeft met Afghanistan, dan kan u alleen maar antwoorden dat ze daar niet met u over spreken als u met hen belt omdat u hier alleen bent en ze willen u niet droevig maken (CGVS, p. 17). U verklaart bovendien dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan op geen enkele manier nog iets vernomen heeft van de taliban (CGVS, p. 18). Indien de taliban op dit moment werkelijk naar u precies op zoek zouden zijn, dan zou toch logischerwijze wel van hen verwacht worden dat ze nog naar u zouden zijn komen informeren bij uw familie of dat ze hen op de één of andere manier onder druk zouden zetten om meer over u te weten te komen.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag en dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader zijn slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielaanvraag, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Het diploma/ werkdocument van uw vader dateert van 30 jaar geleden en heeft in geen enkel opzicht betrekking op uw persoonlijke problemen nu. De ID kaart en het ID papier dat u voorlegt van uw werk bij het bedrijf BSC zijn -zoals ook blijkt uit voorgaande argumentatie- onvoldoende

overtuigend en worden niet ondersteund door overtuigende verklaringen. Over de dreigbrief van de Taliban en de klacht die uw vader en oom zouden ingediend hebben bij het districtshuis blijkt u eigenlijk nagenoeg niets concreet te kunnen vertellen. Aangezien het hier toch gaat om essentiële documenten met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, stelt dit ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Chawki in de provincie Kunar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

U heeft 2 jaar gewerkt bij het bedrijf BSC in Kabul stad (CGVS, p. 7-8) en er kan dan ook worden aangenomen dat u de stad wel kent. U heeft gedurende 2 jaar werkervaring opgebouwd als hulpkok in de keuken (CGVS, p. 7-8). U spreekt Pashtou en ook Dari en wat Hindi (CGVS, p. 7). Bovendien bezit uw familie 12 dara grond (CGVS, p. 11), u bent dus ook financieel in staat om een nieuw leven op te bouwen in Kabul stad als u een deel van deze gronden zou verkopen. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Daarenboven toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiels dossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat

UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het Protocol van de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1/ Eerste onderdeel: m.b.t. de weigering van erkenning als vluchteling

In het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing beargumenteert tegenpartij waarom zij meent verzoeker niet als vluchteling te moeten erkennen in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals gedefinieerd in het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

1/ ..

Tegenpartij meent dat de verklaringen van verzoeker over zijn werkzaamheden als hulpkok in de keuken van het Indische constructiebedrijf BSC op verschillende punten eerder vaag, weinig specifiek en weinig doorleefd zouden overkomen en dat verzoeker bijgevolg zijn werkzaamheden voor dit bedrijf slechts op weinig overtuigende wijze zou aantonen.

1. a.

Een eerste opmerkelijke vaststelling omtrent de twijfel die geuit wordt met betrekking tot de werkzaamheden van verzoeker, is dat tegenpartij verder in de bestreden beslissing het volgende stelt:

"U heeft 2 jaar gewerkt bij het bedrijf BSC in Kabul stad en er kan dan ook worden aangenomen dat u de stad wel kent. U heeft gedurende 2 jaar werkervaring opgebouwd als hulpkok in de keuken."

(bestreden beslissing, pagina 6)

De beslissing van tegenpartij is intern tegenstrijdig doordat eerst enkele argumenten aangehaald worden teneinde de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van verzoeker onderuit te halen, om daarna te noteren dat verzoeker 2 jaar als hulpkok heeft gewerkt in het bedrijf BSC en dit laatste als vaststaand gegeven te beschouwen.

Een dergelijke tegenstrijdige motivering kan niet aanvaard worden !

Tegenpartij uit twijfel omtrent de werkzaamheden van verzoeker teneinde te kunnen concluderen dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan toegekend worden.

Tegenpartij beschouwt de werkzaamheden van verzoeker daarentegen als een vaststaand gegeven teneinde te kunnen concluderen dat verzoeker een intern vluchtalternatief heeft en dat bijgevolg aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toegekend worden.

Het is het één of het ander: ofwel worden de werkzaamheden van verzoeker als geloofwaardig beschouwd, ofwel worden ze afgedaan als verzonnen. Tegenpartij is niet redelijk en oordeelt op een compleet onzorgvuldige manier.

Een dergelijke argumentatie lijkt een duidelijk anti- Afghanistan beleid van tegenpartij aan te tonen: alle, zelfs aan voorgaande argumenten tegenstrijdige motivering zijn goed om aan Afghanen die uit een uiterst onveilige regio afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en hen te verwijzen naar Kabul.

I.b.

De argumenten die tegenpartij aanhaalt teneinde de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van verzoeker onderuit te halen, getuigen van subjectiviteit, weinig inlevingsvermogen en weinig aandacht voor de Afgaanse samenleving en gewoontes.

Verzoeker heeft geen idee waarvoor de afkorting BSC staat: verzoeker is ongeschoold, kan niet lezen of schrijven. Het bedrijf wordt door iedereen BSC genoemd en verzoeker heeft zich nooit afgevraagd wat de volledige naam van het bedrijf zou zijn. Op geen enkel ogenblik is een dergelijke kennis voor verzoeker belangrijk geweest.

Verzoeker werkte als hulpkok. Zijn werkterrein was de keuken van het bedrijf. Verzoeker hield zich bijgevolg niet bezig met de core business van het bedrijf, niettemin weet verzoeker dat het bedrijf bezig was met wegconstructie en de bouw van het nieuwe parlement in Afghanistan. Gelet op de functie van verzoeker binnen het bedrijf kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij aangaande de constructies op zich meer concrete duiding zou kunnen geven.

Voor wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd bij tegenpartij, dient verzoeker te benadrukken dat hij aan het begin van het gehoor reeds heeft aangekaart dat er een fout, en waarschijnlijk meerdere fouten, in de vragenlijst staan.

"Heeft u nog vragen en/of opmerkingen voor we aan het gesprek beginnen?"

Ik wil een fout van data op eerste interview vermelden. De datum vd brief vd taliban is verkeerd dat weet ik, maar de rest kan ik niet lezen.

Welke datum moet het dan zijn?

Dit is 2011, niet 2010.

Ok inderdaad, dat is omgezet, dat is dan nu genoteerd.

(...)

Hoe is het gesprek bij DVZ verlopen?

Heeft u daar alle redenen vermeld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek?

Indien neen: welke redenen heeft u toen niet aangehaald en waarom niet?

Zie boven.

Niet in detail, wel in het kort ik beantwoordde de vragen. "

(administratief dossier van tegenpartij, gehoor van verzoeker, pagina 3, eigen markering)

Verzoeker geeft bij het begin van het gehoor bij tegenpartij aan dat hij niet in de mogelijkheid is geweest om hetgeen genoteerd staat in de vragenlijst te controleren en dat hij daarom geen uitspraak kan doen of hetgeen genoteerd staat

overeenstemt met hetgeen verzoeker effectief verklaard heeft, overeenstemt met de werkelijkheid.

Het is bijgevolg niet redelijk van tegenpartij om zich te baseren op tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de verklaringen van verzoeker bij tegenpartij, aangezien verzoeker op eigen initiatief aan het begin van het gehoor problemen omtrent de juistheid van het genoteerde in de vragenlijst aanhaalt.

De door verzoeker verklaarde aanwervingsprocedure wordt door tegenpartij beoordeeld aan de hand van onze normen. Dat een sollicitatie en aanwerving (o.a. het al dan niet tekenen van een arbeidsovereenkomst) in de Afgaanse samenleving, zelfs al is het voor een buitenlands bedrijf, op een andere, minder strikte wijze verloopt, wordt door tegenpartij genegeerd. Tegenpartij toont niet op een objectieve wijze aan dat de door verzoeker verklaarde aanwervingsprocedure niet overeenstemt met de gevolgde procedure in het bedrijf BSC. Het zogenaamde niet aannemelijke karakter mist dan ook elke objectieve grond.

Verzoeker legt een kopie van zijn ID werkkaart, alsook een ander document voor teneinde zijn werkzaamheden op een objectieve wijze te staven. De originele ID werkkaart kan verzoeker niet voorleggen, omwille van het feit dat hij deze verloren heeft. Dat verzoeker niet weet waar en hoe hij zijn ID werkkaart heeft verloren, hoeft niet te verbazen. Indien verzoeker daar het antwoord zou op kennen, dan had verzoeker zijn ID werkkaart gezocht en mogelijks terug gevonden. Verzoeker hield zijn originele

ID werkkaart steeds bij zich en het is pas na zijn vakantie, toen hij opnieuw aan het werk ging, dat hij beseftte dat hij zijn ID werkkaart kwijt was gespeeld.

De opmerking van tegenpartij dat verzoeker geen foto's van zijn werkplek of van zichzelf tijdens zijn werkzaamheden of met zijn collega's kan voorleggen mist elke grond: kan aangenomen worden dat iedereen foto's heeft van op zijn werkplek of met collega's? Neen. Het gebrek aan dergelijk bewijs kan geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers werkzaamheden.

Tegenpartij concludeert dat, indien verzoekers werkzaamheden toch als aannemelijk zouden kunnen worden beschouwd, het risicoprofiel van verzoeker vrijwel onbestaande zou zijn, omdat verzoeker als hulpkok geen duidelijke zichtbare taak/functie had die zich rechtstreeks zou associëren met de buitenlanders.

Niets is minder waar. Als hulpkok bereidde verzoeker de maaltijden voor buitenlanders, hetgeen tegen de zin was van de taliban.

Daarnaast, als hulpkok kon verzoeker, als onopvallend persoon, wel veel schade kunnen aanrichten: door iets in de maaltijden te doen, dewelke op hetzelfde moment door alle buitenlanders wordt opgegeten, doch waarvan de schade (ernstige vergiftiging, dood) pas enige tijd later zichtbaar zou zijn, zouden veel buitenlanders kunnen geraakt worden. Dat de taliban na de smeekbede van de ouders van verzoeker toegeeft om hem niet mee te nemen voor de jihad, doch eist van verzoeker om zijn medewerking te verlenen, hoeft dan ook niet te verbazen.

2/

Tegenpartij vervolgt dat de verklaringen van verzoeker aangaande de problemen die hij naar aanleiding van zijn werkzaamheden in het Indische constructiebedrijf BSC heeft gehad, weinig geloofwaardig zouden zijn.

2 .CL.

Teneinde dit te staven verwijst tegenpartij vooreerst naar het feit dat de volgorde van de gebeurtenissen in zijn relaas zoals naar voren gebracht bij tegenpartij niet strookt met de volgorde van de gebeurtenissen zoals neergeschreven in de vragenlijst.

Verzoeker dient opnieuw te benadrukken dat hij bij het begin van het gehoor bij tegenpartij opgemerkt heeft dat er in de vragenlijst naar alle waarschijnlijkheid meerdere fouten staan.

Het weze herhaald, het is niet redelijk van tegenpartij om zich te baseren op tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de verklaringen van verzoeker bij tegenpartij, aangezien verzoeker op eigen initiatief aan het begin van het gehoor problemen omtrent de juistheid van het genoteerde in de vragenlijst aanhaalt.

Gelet op deze opmerking van verzoeker dient de vragenlijst buiten beschouwing gelaten te worden. Dat er geen overeenstemming is tussen de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van verzoeker bij tegenpartij kan dan ook niet als doorslaggevend argument voor de geuite twijfel omtrent de door verzoeker gekende problemen aangewend worden.

Dat verzoeker de ontvoering van zijn broer A. door de taliban bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld is te wijten aan het feit dat verzoeker té weinig tijd werd gegeven om zijn relaas te vertellen en dat werd dat hij slechts over zijn persoonlijke problemen diende te vertellen.

De ontvoering van de broer van verzoeker is geen tegenstrijdigheid, doch slechts een aanvulling op het relaas.

2. b.

Het argument dat verzoeker tijdens het gehoor tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot het moment waarop hij de brief van de taliban had gekregen, slaat nergens op.

De verklaringen van verzoeker zijn als volgt:

"Hoelang was het voor uw vertrek uit Afghanistan, dat u de brief kreeg?

7-8 dagen en dan ging ik naar mijn zus, 2 nachten bleef ik thuis daarvoor. WAT BEDOELT U EIGENLIJK?

Herhaal vraag.

Het was veel langer na deze brief, de brief was er al 2-3 dagen dan ging ik op vakantie en ik ging terug naar mijn werk en ik bleef er 2 maanden en dan kwam ik terug.

Kan u gewoon mijn vraag beantwoorden?

Rond 2 maanden."

(administratief dossier van tegenpartij, gehoor van verzoeker, pagina's 13-14, eigen markering)

De eerste vraag die door tegenpartij werd gesteld, had verzoeker duidelijk niet goed begrepen, aangezien hij onmiddellijk stelt 'Wat bedoelt u eigenlijk?'

Nadat de vraag herhaald wordt door tegenpartij, verduidelijkt verzoeker zijn antwoord.

Een verduidelijking kan bezwaarlijk als tegenstrijdigheid beschouwd worden!

2. c.

Tegenpartij meent dat verzoeker slechts vage antwoorden zou kunnen geven omtrent de opdracht die de taliban aan verzoeker had gegeven, namelijk het mengen van een bepaald product in het eten van de buitenlanders.

De opdracht die door de taliban aan verzoeker werd gegeven is zoals deze is: bij een feest of bijeenkomst diende verzoeker als hij even alleen zou zijn in de keuken het product dat hem gegeven werd - het kleine flesjes met een vloeistof zoals water - in het eten doen.

Dat de taliban niet kenbaar maakte wat voor product het precies was, is niet opmerkelijk. Teneinde zijn opdracht tot een goed einde te brengen, was deze informatie immers niet van belang voor verzoeker. Uit angst heeft verzoeker daar ook niet naar gevraagd.

Wat voor effect het product zou hebben behoeft weinig vragen: de taliban wilde zoveel mogelijk buitenlanders raken en door de inname van dit specifieke product zouden ze sterven. Of ze nu een langzame pijnlijke dood of een snelle dood zouden sterven, ook deze informatie werd door de taliban voor verzoeker niet van belang geacht.

Tenslotte, het mengen van het product onder het eten was naar alle waarschijnlijkheid voldoende opdat het product zijn effect zou hebben. Moest dit niet het geval geweest zijn, dan had de taliban wel meerdere instructies gegeven omtrent de bereidingswijze. Een ernstig gif behoeft bovendien veelal geen specifieke bereidingswijze. De inname van dit gif volstaat.

2. d.

Tegenpartij haalt aan dat verzoeker vaag zou blijven omtrent hetgeen met zijn broer is gebeurd.

Verzoeker dient te benadrukken dat hij niet aanwezig was op het ogenblik dat zijn broer werd meegenomen. Het is dan ook weinig verwonderlijk dat verzoeker niet op een concrete wijze kan vertellen wat er gebeurd is.

De naaste familieleden hebben aan verzoeker niet in geuren en kleuren verteld op welke manier verzoekers broer werd meegenomen. Voor de familieleden was dit ook een heel traumatiserende ervaring, waardoor verzoeker niet wilde doorvragen over het incident.

Het is dan ook manifest onjuist dat verzoeker weinig interesse zou hebben in de omstandigheden van de ontvoering van zijn broer. Het ingrijpende karakter van het incident is net de reden, naast zijn afwezigheid op dit moment, van het feit dat verzoeker geen verdere details kan geven.

2. e.

Tegenpartij meent dat de reactie van verzoeker, het niet spreken met andere collega's over zijn problemen, getuigen van weinig interesse in de bredere context van zijn problemen.

Verzoeker kan tegenpartij niet volgen.

Verzoeker was bang. Verzoeker durfde over zijn problemen niet te spreken uit vrees in de problemen te komen met zijn werkgever en collega's.

Bovendien weet verzoeker dat het melden van dergelijke zaken tot weinig actie leidt: De bestuurders, het management van buitenlandse bedrijven interveniëren niet bij dergelijke problemen, ze geven slechts aan de betrokken personen te kennen dat ze met hun werkzaamheden kunnen stoppen.

De reactie van de familie van verzoeker wordt door tegenpartij ook aangekaart.

Verzoeker kan slechts volharden in zijn verklaringen: zijn vader en oom zijn aangifte gaan doen bij de autoriteiten, doch wat er met die klacht is gebeurd, weten zij niet. De autoriteiten hadden hen ingelicht dat ze op de hoogte gebracht zouden worden indien het onderzoek vorderingen zou maken, doch tot op heden heeft noch de vader, noch de oom van verzoeker iets mogen vernemen van de autoriteiten.

De brief van het districtshuis die verzoeker voorlegt is inderdaad een bevestiging van de problemen die verzoeker en zijn naaste familieleden hebben gekend, doch wat precies in deze brief vermeld staat weet verzoeker niet. Hij kan zelf niet lezen en hij is niet in de mogelijkheid geweest om dit document met iemand anders te bespreken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat een beoordeling van een reactie in dergelijke gevallen steeds subjectief is. Hoe een persoon reageert indien hij met dergelijke ingrijpende gebeurtenissen geconfronteerd wordt, is voor iedereen anders. Er is geen standaardreactie, er is geen logische reactie, er is geen normale reactie.

Het zich niet kunnen aansluiten bij de reactie van een persoon die met een bepaalde situatie geconfronteerd wordt, kan dan ook niet als voldoende draagkrachtig argument beschouwd worden om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te ondergraven.

2. f.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij nog contact heeft met zijn familieleden en zijn vriend in Afghanistan, geen gedetailleerde informatie heeft omtrent de huidige situatie van zijn problemen en dat deze vaststelling de indruk van een houding van desinteresse zou wekken.

Verzoeker heeft af en toe contact met zijn familieleden en vriend in zijn thuisland. De gesprekken zijn echter kort.

Verzoeker weet dat zijn broer A. nog steeds vermist is en verzoeker verkiest er voor om hierover niet te praten, teneinde geen zout in de wonden te strooien. Ook willen de familieleden van verzoeker over dit gemis niet praten, tevens omdat ze verzoeker geen verdriet willen doen.

Uit de contacten die verzoeker met het thuisfront heeft, wil verzoeker positieve energie halen en met deze contacten wil verzoeker zijn naaste familieleden hoop geven, namelijk dat alvast één zoon in veiligheid is en het goed stelt...

3/

Verzoeker heeft de nodige inspanningen gedaan teneinde zijn identiteit, zijn werkzaamheden én zijn problemen te staven.

De identiteit van verzoeker wordt niet betwist door tegenpartij.

Dit heeft tot gevolg dat de overige documenten die werden neergelegd effectief verzoeker betreffen.

Voor wat betreft de ID kaart en het ID papier heeft verzoeker een afdoende verklaring geboden waarom hij zijn originele ID werkkaart niet kan voorleggen.

Er werd door tegenpartij geen contact opgenomen met het bedrijf BSC teneinde na te vragen of verzoeker effectief een tweetal jaar voor hen heeft gewerkt.

Aangaande de dreigbrief van de taliban en de brief van het districthuis, worden deze slechts afgewezen omwille van het feit dat verzoeker de inhoud van deze brieven niet op een precieze wijze kan navertellen. Verzoeker kan zelf niet lezen. Het niet kunnen lezen en de impact hiervan wordt door tegenpartij genegeerd. Aan verzoeker werd verteld wat de inhoud van deze brieven waren, doch verzoeker heeft niet de mogelijkheid om hetgeen hem verteld werd te verifiëren, noch voor wat betreft de concrete inhoud, noch voor wat betreft de volledigheid van hetgeen hem verteld werd. Dit aspect doet echter geen afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten en het gegeven dat deze originele documenten zijn asielaanvragen ondersteunen.

Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningaanvraag is belast, moeten uitmaken of (het risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan.

Fundamenteel komt de beoordeling- van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haaraangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn."

Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld. Dat er tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken misverstanden zijn ontstaan waardoor tal van verkeerde zaken werden genoteerd, doet hier geen afbreuk aan.

Zijn verklaringen zijn geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Afghanen die voor buitenlandse bedrijven werken vormen tot op heden het doelwit van taliban.

Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij het artikel 48/3 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.

2/ Tweede onderdeel: m.b.t. de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van deze motivering, wordt door tegenpartij geargumenteed dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld, aangezien verzoeker er over een veilig onderkomen en verblijfsalternatief zou beschikken.

Verzoeker deelt deze mening niet.

1/

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele twijfel geuit over het feit dat verzoeker afkomstig is het district Chawki in de provincie Kunar.

Omtrent zijn recent verblijf kan evenmin getwijfeld worden.

Verzoeker heeft zijn gehele leven gewoond in Chawki.

De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt

verzoeker slachtoffer te worden van ernstige schade in dat deel (zijnde district Chawki in de provincie Kunar) van zijn land van herkomst?

Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij in de toekomst naar toe kan of moet.

Niettegenstaande tegenpartij oordeelt dat 'Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken' voldoet tegenpartij niet aan haar wettelijke verplichting teneinde deze internationale bescherming te bieden aan verzoeker, door te stellen dat verzoeker zich in Kabul zou kunnen vestigen.

Tegenpartij holt haar eigen stelling 'Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken' uit door op een uiterst kwistige manier met het 'veilig intern vestigingsalternatief' te strooien.

2/

In eerste instantie dient herhaald te worden dat de bestreden beslissing van tegenpartij intern tegenstrijdig is.

Voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beschouwt tegenpartij de werkzaamheden van verzoeker bij het bedrijf BSC in Kabul als een vaststaand gegeven, hoewel tegenpartij eerder in de beslissing twijfel omtrent deze werkzaamheden heeft geuit.

Opnieuw: het is het één of het ander.

Ofwel gelooft men dat verzoeker als hulpkok in het bedrijf BSC in Kabul heeft gewerkt en dient aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend te worden omwille van zijn risicoprofiel ten gevolge van zijn tewerkstelling, ofwel gelooft men verzoeker niet.

Indien besloten wordt dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn werkzaamheden, dan kunnen deze werkzaamheden uiteraard niet worden gebruikt als argument dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen.

Vervolgens stelt tegenpartij dat verzoeker Pashtou, Dari en wat Hindi spreekt. Tegenpartij toont niet aan welk voordeel deze talenkennis verzoeker zou opleveren bij een vestiging in Kabul.

Tegenpartij meent dat verzoeker financieel in staat is om een nieuw leven op te bouwen in Kabul als hij een deel van de familiegronden zou verkopen.

Een dergelijk argument is kort door de bocht en helemaal niet doordacht. Welke waarde hebben die familiegronden? Deze gronden liggen in het district Chawki in de provincie Kunar, een onveilige regio in Afghanistan. De vraag dient gesteld te worden wie een eerlijke prijs zal willen betalen voor deze gronden, gelet op de ligging ervan! Bovendien zijn het familiegronden, verzoeker is niet de enige die beslist omtrent de verkoop ervan!

Verder wordt gesteld dat verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap kan vestigen.

Een dergelijk argument is wederom niet redelijk.

Verzoeker dient er op te wijzen dat verzoeker in hoofdzaak met behulp van een smokkelaar zijn reis naar Europa heeft kunnen bewerkstelligen. Daarnaast is het zo dat er van een 'vestiging' in een vreemde gemeenschap geenszins sprake is: verzoeker wordt vanaf zijn aankomst tot op heden opgevangen in een opvangcentrum/lokaal opvanginitiatief. Aan verzoeker werd alles aangeboden, verzoeker heeft hiertoe zelf geen inspanningen moeten doen. Dat verzoeker in België weet te overleven, heeft hij aldus niet aan zijn eigen kunnen te danken, doch is te danken aan de regulering betreffende de opvang van asielzoekers.

Deze elementen zijn aldus weinig draagkrachtig om de conclusie van tegenpartij dat verzoeker zich kan vestigen in Kabul mede te staven.

3/

Daarnaast negeert tegenpartij het feit dat ontheemden die in Kabul terechtkomen in uitermate mensonwaardige levensomstandigheden terecht komen.

"Een half miljoen Afghanen vechten voor hun leven in geïmproviseerde tentenkampen. Ze zijn gevlucht voor het gewapend conflict. Volgens een nieuw Amnesty-rapport doet de Afghaanse regering niets om de slechte omstandigheden in deze kampen te verbeteren.

Het rapport *Fleeing war, finding misery: The plight of the internally displaced in Afghanistan* belicht hoe meer dan een half miljoen Afghanen ontheemd raakten door de aanhoudende gewapende conflicten in het land. Elke dag komen er zo'n vierhonderd nieuwe vluchtelingen bij. Alleen al rondom Kabul zijn dertig sloppenwijken waar ongeveer 35 duizend mensen wonen. Ontheemde families maken daar vaak van modder, hout, plastic, karton en palen zelf een onderkomen, dat weinig beschutting biedt tegen de elementen.

Door het barre winterweer zijn ten minste 28 kinderen in de kampen rondom Kabul gestorven. Duizenden mensen leven in koude kleine woningen zonder voldoende water en voedsel, terwijl de Afghaanse autoriteiten actief steun van hulporganisaties tegenwerkt. De Afghaanse autoriteiten willen voorkomen dat de gevluchte Afghanen zich permanent vestigen. Daarom mogen humanitaire organisaties en VN- instanties bijvoorbeeld geen waterputten aanleggen, maar moeten zij water bij de kampen aanleveren in tanks.

Er is weinig voedsel in de nederzettingen. 'Sinds we hier wonen is er geen steun of iets dergelijks ; mijn familie heeft de afgelopen twee dagen niets gegeten, ' vertelt Zarin, een 70-jarige vrouw die sinds februari 2010 in Kabul woont nadat ze haar dorp in de provincie Helmand is ontvlucht. Door de barre leefomstandigheden, slechte riolering en een gebrek aan voldoende gezondheidszorg kunnen ziektes zich makkelijk verspreiden. Veel vrouwen bevallen onder zware en onhygiënische omstandigheden zonder deskundige hulp. Kinderen in de kampen krijgen nauwelijks onderwijs. Ze worden weggestuurd omdat ze vieze kleren dragen, of omdat ze geen identiteitspapieren hebben, die alleen te verkrijgen zijn in de eigen provincie. Bovendien leven de bewoners van deze noodkampen onder de constante dreiging van gedwongen huisuitzettingen. In sommige gevallen konden families net nog een paar eigendommen bij elkaar scharrelen voordat bulldozers hun onderkomen vernietigden."

(zie bijlage, stuk 3, 'Afghaanse ontheemden creperen in sloppenwijken, Amnesty International, dd. 23 februari 2012)

"3.3 Opvang binnenlands ontheemden

In april 2012 waren er in Afghanistan naar schatting 408.500 conflict-gerelateerde ontheemden.³⁹⁴ De eerste helft van 2011 zag vooral een snelle stijging in het aantal conflict-gerelateerde Internally Displaced Persons (IDP's) . ³⁹⁵ Het is moeilijk precieze cijfers te geven, maar in Kaboel wonen naar schatting 35.000 ontheemden in 30 sloppenwijken.

Oorzaken voor ontheemding zijn talrijk. De belangrijkste oorzaken voor ontheemding zijn een verslechterde veiligheidssituatie in een bepaald gebied, gewapend conflict, militaire operaties en intimidatie en bedreigingen. Te denken valt verder aan gebrek aan toegang tot basisvoorzieningen en landconflicten. De meeste IDP's zijn te vinden in de provincies Herat, Nangarhar, Kandahar en Helmand. De meeste IDP's komen uit de provincies Badghis, Kandahar, Helmand en op afstand gevolgd door onder andere Kunar, Nangahar en Ghor.

Veel ontheemdingsituaties zijn tijdelijk, maar kunnen soms jaren, zo niet decennia duren. Veel ontheemden geven er de voorkeur aan bij familie of vrienden te verblijven. Dit alles maakt het lastig om de gehele ontheemdingsproblematiek in kaart te brengen.

Ontheemden leven vaak onder moeilijke omstandigheden zonder of met geringe toegang tot drinkwater, gezondheid, behoorlijk onderdak en bescherming."

(zie bijlage, stuk 4, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. juli 2012, pagina's 83-84, eigen onderlijning)

Een intern vluchtalternatief dient niet alleen veilig te zijn, doch ook MENSWAARDIG!

4/

Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie eerste middel) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

M.b.t de veiligheidssituatie van Afghanistan, staat Kunar (minstens het district Chawki) nog steeds, ook volgens tegenpartij, op de lijst van onveilige gebieden.

In elk individueel geval moet, volgens de UNHCR, worden beoordeeld of van een vlucht - of vestigingsalternatief sprake is.

Internationale bescherming zou dan ook niet onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief.

Betrokkene zou dan terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden. Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit, nationaliteit, afkomst en recente verblijf.

Verzoeker meent dan ook dat bij zijn terugkeer naar Afghanistan hij het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 4 8/4 Vreemdelingenwet en verzoekt dan ook in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming aan de Belgische Staat.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

2.2. BESLUIT

In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uittreksel toe uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 en een tekst van Amnesty International “*Fleeing War, Finding Misery*” over Internally Displaced Persons in Afghanistan van 2012.

2.2. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de cumulatie van ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker. In de eerste plaats wordt door de commissaris-generaal gewezen op het weinig overtuigende relaas van verzoeker over zijn werkzaamheden voor het constructiebedrijf BSC. Bovendien, zo merkt de commissaris-generaal op, had verzoeker als hulpkok geen risicoprofiel zodat er getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoeker om die reden door de Taliban zou worden geviseerd. Ten tweede werd in de beslissing vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker over de problemen die hij omwille van zijn tewerkstelling zou hebben gekend weinig geloofwaardig zijn omdat hij enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere chronologische volgorde opgaf voor de feiten dan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal en bovendien op het Commissariaat-generaal gewag maakte van de ontvoering van zijn broer, terwijl hij dit cruciale element onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dreigbrief die hij van de Taliban ontving, weinig doorleefde antwoorden gaf op concrete vragen over het product dat hij in het eten zou moeten mengen en onwetend is over het wedervaren van zijn broer. Tenslotte stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker verklaarde nooit met iemand op het werk over zijn problemen te hebben gesproken en dat hij nauwelijks op de hoogte is van de stappen die zijn familieleden na zijn vertrek hebben ondernomen naar aanleiding van zijn problemen. Bovendien blijkt dat verzoeker in zijn contacten met zijn familie en zijn vriend de verdere evolutie van zijn problemen niet heeft besproken hetgeen wijst op desinteresse. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neergelegde stukken gewezen op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gewezen op het feit dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat hij vertrouwd is met de stad Kabul zodat er aldaar voor verzoeker een intern vluchtalternatief bestaat om aan het willekeurig geweld in Kunar, zijn provincie van herkomst, te ontsnappen.

2.3. Het komt in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij (RvS 19 januari 2005, nr. 139 515). Verzoeker werpt in een eerste middelonderdeel op dat de beslissing intern tegenstrijdig is omdat enerzijds de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat er op basis van verzoekers verklaringen twijfel bestaat over zijn tewerkstelling bij het bedrijf BSC in Kabul, terwijl zijn activiteiten in Kabul anderzijds als vaststaand worden beschouwd om te concluderen dat hij aldaar een intern vluchtalternatief ter beschikking heeft. De Raad wijst erop dat de asielzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de correctheid van zijn verklaringen en de consequenties van de verstrekte gegevens die niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de tewerkstelling van verzoeker in Kabul niet de enige grond vormt om het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief in Kabul te adstrueren (*cf. infra*) en dat verzoeker zelf de vermeende dubbelzinnigheid bestendigt door in zijn middel zowel de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling te betwisten als het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief in Kabul. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*cf. RvS 19 mei 1993, nr. 43 027*). In die zin mag verzoeker niet van de commissaris-generaal verwachten dat deze laatste contact zou opnemen met het bedrijf BSC om na te

vragen of verzoeker er effectief gedurende twee jaar heeft gewerkt. Er kan trouwens niet worden ingezien in welk opzicht de beoordeling tegenstrijdig zou zijn door te overwegen dat de verklaringen van verzoeker over zijn concrete activiteiten voor het bedrijf BSC en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging weinig geloofwaardig zijn terwijl het plausibel wordt geacht dat verzoeker een zekere kennis heeft opgebouwd van de stad Kabul middels zijn beweerde tewerkstelling omdat het perfect mogelijk is dat verzoeker in Kabul was tewerkgesteld, doch niet noodzakelijk in het Indische bedrijf aldaar.

2.4. De verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling worden ongeloofwaardig geacht omwille van de vaststelling dat hij niet weet waar de afkorting BSC voor staat (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 7), ondanks het feit dat hij er twee jaar zou hebben gewerkt (*Ibid.*, p. 8). Tevens gaf verzoeker te kennen dat het hoofd van het bedrijf in Indië zit en dat zijn directe verantwoordelijke ook een Indiër is, maar hij kon weinig concrete informatie verschaffen over de internationale activiteiten van het bedrijf of de herkomst van de Indiase medewerkers, niettegenstaande hij voor hen kookte en met hen in Hindi communiceerde (*Ibid.*, p. 8-9). Verzoeker kon blijkens het gehoorverslag helemaal niets vertellen over de herkomst van de andere buitenlandse medewerkers en beweerde zonder contract te zijn aangeworven, niettegenstaande hij over een identiteitskaart beschikt van dit bedrijf die ondertekend werd door een manager, waarvan hij overigens enkel een kopie kan voorleggen (*Ibid.*, p. 9; stuk 16, Documenten, ID kaart werk BSC C&C). In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij niet kan lezen of schrijven en dat hij zich nooit heeft afgevraagd wat de volledige naam van het bedrijf zou zijn en dat van hem, gezien zijn functie niet kan worden verwacht dat hij meer duiding kan geven bij de core-business van het bedrijf. Verzoeker betwist het vage karakter van zijn verklaringen niet, maar tracht dit te rechtvaardigen door te wijzen op zijn analfabetisme en zijn profiel als hulpkok. De Raad wijst er echter op dat het bezwaarlijk aannemelijk is dat niemand ooit, zelfs niet toevallig, aan verzoeker de volledige naam van het bedrijf waarvoor hij werkte zou hebben vernoemd. Het feit dat hij slechts als hulpkok was tewerkgesteld zou mogelijk kunnen verklaren waarom hij niet op de hoogte is van de core-business van het bedrijf, maar volstaat geenszins als uitleg waarom verzoeker niet meer zou kunnen vertellen over de herkomst van de Indiase medewerkers waarmee hij in het Hindi gesprekken aanknoopte. Inzoverre verzoeker kan worden gevolgd waar hij beweert dat de aanwervingsprocedure in Afghanistan veel minder strikt verloopt dan in België en dat niet wordt aangetoond dat de door hem geschetste gang van zaken niet overeenstemt met de realiteit, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor te kennen gaf dat zijn werkgever op basis van zijn taskara een dossier en een kaart opmaakte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 8). Hierdoor mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer overtuigende documentatie zou kunnen aanleveren met betrekking tot zijn tewerkstelling. De commissaris-generaal kon op grond van zijn vaststellingen rechtsgeldig concluderen dat de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling weinig geloofwaardig zijn.

2.5. Verzoeker herhaalt in zijn middel zijn eerdere verklaringen over het verlies van de originele identiteitskaart van zijn werkgever. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De Raad stelt vast dat er geen enkel origineel document bestaat dat een begin van bewijs vormt van de tewerkstelling van verzoeker voor het Indiase bedrijf BSC. Het gebrek aan tastbare bewijzen, dat niet wordt opgevangen door duidelijke verklaringen, verzwakt verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling. Betreffende het gebrek aan foto's van zijn werkplek, merkt de Raad op dat verzoeker zich met zijn kritiek richt tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing en dat het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek niet van aard is om de determinerende motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het is trouwens op grond van het geheel van zijn vaststellingen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling niet geloofwaardig zijn. Verzoeker meent hierin een duidelijk anti-Afghanistan beleid te ontwaren, insinueert dat de commissaris-generaal op een subjectieve manier te werk zou gaan en blijkt geeft van een gebrek aan inlevingsvermogen, maar maakt deze aantijgingen allerminst concreet.

2.6. Met betrekking tot het feit dat verzoeker, gesteld dat hij werkelijk voor het bedrijf zou hebben gewerkt, als hulpkok geen risicoprofiel heeft, werpt verzoeker op dat hij als hulpkok maaltijden bereidde voor de buitenlanders, hetgeen tegen de zin was van de Taliban en bovendien als onopvallend persoon veel schade zou kunnen aanrichten door iets in de maaltijden te doen. De vraag blijft echter hoe verzoeker onder de negatieve aandacht is geraakt van de lokale aanhangers van de Taliban in de provincie Kunar en hoe deze laatsten erin slaagden om hem te associëren met zijn beroepsactiviteiten voor de buitenlanders, terwijl verzoeker als hulpkok een bijzonder onopvallend profiel had, zeker in vergelijking met de Afghaanse aankoopverantwoordelijke waarvan verzoeker gewag maakte (stuk 4,

gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 9). Verzoeker zelf blijkt overigens niet te weten wie de mannen van de Taliban waren die hem bedreigden (*Ibid.*, p. 14). De Raad stelt vast dat ook de verklaringen van verzoeker over de activiteiten van de lokale Talibs, "(...) (ze) zijn betrokken bij gevechten, en ze zijn tegen de autoriteiten en ze doen jihad" (*Ibid.*, p. 14) bijzonder summier zijn. Uit dit alles blijkt dat het bijzonder onduidelijk is hoe de lokale Taliban ertoe gekomen zijn om verzoeker uit te kiezen om hun plannen ten uitvoer te brengen. Tevens kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de wijze waarop de Taliban aan informatie geraakte over verzoekers houding ten aanzien van hun snode plannen, die volgens verzoeker via een voor hem onbekende spion opereerden (*Ibid.*, p. 16) die hem hoorde zeggen dat hij de plannen niet zou uitvoeren, hetgeen conflicteert met de verklaringen van verzoeker dat hij met niemand over zijn problemen sprak. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wekt het wel degelijk verbazing dat de Taliban bij uitstek aan hem vroegen om zijn medewerking te verlenen.

2.7. Aangaande de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er naast de materiële mislag bij de omzetting van het jaartal op de voorgelegde brief van de Mohammedaanse naar de Gregoriaanse kalender (stuk 13, Vragenlijst DVZ, 4 november 2011, p. 3: 1389 A.H.= 2011 A.D. in plaats van 2010 A.D.), die door de dossierbehandelaar blijkens het uittreksel dat verzoeker citeert onmiddellijk werd rechtgezet, nog andere fouten in de vragenlijst zouden staan. Bovendien betreft voormelde mislag geen tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker bij het opmaken van de Vragenlijst en deze afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, maar een onjuiste omzetting in de Vragenlijst zelf. De bewering van verzoeker dat hij aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal zou hebben aangegeven dat hij niet in de mogelijkheid was om de vragenlijst te controleren, vindt geen steun in het administratief dossier en mist bijgevolg feitelijke grondslag. Er is dan ook geen reden om in te gaan op de wens van verzoeker om de Vragenlijst buiten beschouwing te laten. De korte duur van het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar de verzoekende partij ermeê heeft ingestemd dat de inhoud van de Vragenlijst overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven (RvS 7 april 2004, nr. 130 179). Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoeker met zijn handtekening bevestigde dat zijn verklaringen met de werkelijkheid overeenstemden (stuk 13, Vragenlijst, 4 november 2011, p. 4). Het administratief dossier toont aan dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van dit stuk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 13), waardoor de loutere *a posteriori* bewering van verzoeker niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij de exacte inhoud ervan niet zou hebben gekend toen hij tekende. Het onvermeld laten bij de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat zijn broer A. door de Taliban werd meegenomen, een gegeven dat verzoeker voor het eerst vermeldde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 12), kan trouwens onmogelijk als een loutere aanvulling op zijn initiële relaas worden aanzien omdat het nieuws van deze ontvoering blijkens zijn verklaringen de directe vluchtaanleiding vormde (*Ibid.*, p. 12) en dus een cruciaal element vormt in zijn asielaas.

2.8. Volgens verzoeker bestaat er geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen tijdens het gehoor over het ogenblik waarop hij de brief van de Taliban ontving omdat hij de eerste vraag niet goed begrepen had. De Raad stelt vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal de ontvangst van de brief van de Taliban tijdens zijn vakantie beschreef als de start van zijn problemen met de Taliban (*Ibid.*, p. 12). Naar aanleiding van het opmaken van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker echter aangegeven dat dezelfde dreigbrief het sluitstuk vormde van zijn problemen met de Taliban die begonnen waren met de mondelinge vraag om iets in de soep van "de Britten" te doen (stuk 13, Vragenlijst DVZ, p. 3). Verzoeker kan het omkeren van de volgorde van de feiten onmogelijk toeschrijven aan het feit dat hij de vraag niet goed zou hebben begrepen. Het louter ontkennen van het feit dat er sprake is van een tegenstrijdigheid, volstaat niet om deze op te heffen.

2.9. Aangaande de opdracht die verzoeker zou hebben gekregen van de Taliban, herhaalt verzoeker in de eerste plaats zijn oorspronkelijke verklaringen. De Raad merkt echter op dat dit geenszins van aard is om het relaas van verzoeker aannemelijk te maken. Als verzoeker werkelijk op zijn werk een product zou moeten vermengen in het eten, zou mogen worden verwacht dat hij van zijn opdrachtgevers meer gedetailleerde instructies krijgt over het product en de wijze waarop hij het moet gebruiken of minstens dat hij aan zijn opdrachtgevers bijkomende vragen zou stellen op het ogenblik dat hij het product ontvangt. De *post factum*-uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift verschaft over de intenties van de Taliban en de details over de werking van het product, waarbij de vraag rijst hoe verzoeker plots aan deze informatie is geraakt, zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de *modus operandi* die bij deze drieste aanslag op de medewerkers van het

bedrijf zou worden gehanteerd, weinig overtuigend overkomt. Ook de bewering van verzoeker in zijn middel dat hij niet met zijn collega's durfde te praten over zijn problemen komt weinig overtuigend over aangezien verzoeker zelf beweerde dat hij met zijn rechtstreekse chef J. een goed contact had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 10)

2.10. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker nog geregeld contacten onderhoudt met zijn ouders in Afghanistan (stuk 4, p. 10-11). Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat verzoeker op de hoogte is van de pogingen die zijn familie heeft ondernomen om zijn problemen bij de autoriteiten aan te kaarten (*Ibid.*, p. 17) en dat hij zich verder informeert over het huidige wedervaren van zijn broer die zou zijn ontvoerd. Het gegeven dat verzoeker en zijn familie droevig worden als ze spreken over zijn problemen en de situatie van zijn broer (stuk 4, p. 17-18) en dat hij positieve energie wenst te halen uit zijn contacten met het thuisfront, ontslaat verzoeker echter niet van zijn medewerkingsplicht. Een duidelijk gebrek aan interesse voor de huidige evolutie van de aangehaalde problemen relativeert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze.

2.11. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181 967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175 643). Het feit dat de identiteit van verzoeker niet wordt betwist, heeft geen invloed op de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten. Voor zover de neergelegde documenten kopieën zijn, merkt de Raad op dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot de klacht aan het districtshuis en de bevestiging door de dorpsoudsten (stuk 16, Documenten, klacht district en bevestiging dorpsouderen), werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen zelf niet weet wat erin staat. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielrelaas en geeft tevens blijk van een beperkte interesse van verzoeker in de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het feit dat verzoeker zelf niet kan lezen, ontslaat hem niet van de verantwoordelijkheid om desnoods op een andere manier op de hoogte te geraken van de inhoud van de originele documenten waarvan hij zich bedient om zijn asielrelaas te onderbouwen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de objectieve informatie die in het administratief dossier is opgenomen en waarin gewezen wordt op de beperkte betrouwbaarheid van documenten uit Afghanistan (stuk 17, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 1 oktober 2010). De identiteit van verzoeker wordt niet betwist, maar dit betekent niet dat aan de neergelegde documenten automatisch bewijswaarde zou moeten worden toegedicht.

2.12. Op grond van het geheel van bovenvermelde vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig tot het besluit komen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker aan de situatie van veralgemeend geweld, de provincie waarvan hij beweert afkomstig te zijn, Kunar, kan ontsnappen door zich in Kabul te vestigen, waar het geweld niet aanhoudend van aard is en een gericht karakter heeft. Met betrekking tot het redelijk karakter van het vestigingsalternatief wordt in de beslissing gewezen op verzoekers werkervaring in Kabul waardoor kan worden aangenomen dat hij de stad kent en op zijn kennis van Pashtou, Dari en Hindi, op het feit dat zijn familie over gronden beschikt waardoor hij ook financieel in staat moet worden geacht om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en op het feit dat verzoeker door zijn reis naar Europa te kennen heeft gegeven dat hij zich in een vreemde gemeenschap kan vestigen.

2.14. Op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (B.S., 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.15. Door te benadrukken dat hij het oneens is met de stelling van de verwerende partij dat er voor hem een reëel vestigingsalternatief voorhanden is in de stad Kabul, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker herhaalt dat de beslissing intern tegenstrijdig is waardoor zijn tewerkstelling in Kabul niet als argument kan worden gebruikt ter beoordeling van zijn intern vestigingsalternatief. De Raad wijst in dit verband op wat hierboven in punt 2.3 reeds werd gesteld, met name dat het aan verzoeker toekomt om te verduidelijken of hij al dan niet in Kabul was tewerkgesteld, waar hij in gebreke blijft. De commissaris-generaal kon echter op grond van de verklaringen van verzoeker die beweerde dat hij 2 jaar voor een bedrijf in Kabul had gewerkt waarbij hij op het bedrijf verbleef en slechts om de 2 à 3 maanden naar huis ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 7-8), redelijkerwijs besluiten dat verzoeker vertrouwd is met de stad Kabul. Waar verzoeker stelt dat niet wordt verduidelijkt welk voordeel zijn kennis van het Pashtou, Dari en Hindi zou opleveren, wijst de Raad erop dat het duidelijk is dat een zekere kennis van de landstalen in Afghanistan de integratie in een multi-etnische omgeving vergemakkelijkt. De Raad merkt verder op dat verzoeker met zijn ongestaafe beweringen over de beperkte grondwaarde in de provincie Kunar en het feit dat hij niet alleen kan beslissen over de verkoop ervan, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij verklaarde dat zijn familie over 12 dara grond beschikte (*Ibid.*, p. 11) en dat zijn oom voor zijn reis een bedrag van 11.000 dollar betaalde dat (gedeeltelijk) gefinancierd werd met de verkoop van gronden (*Ibid.*, p. 18). Met betrekking tot de zin voor initiatief, die blijkt uit zijn reis naar Europa, stipt verzoeker aan dat hij zijn reis met behulp van de smokkelaar heeft gemaakt en dat hij sinds zijn aankomst in België geen inspanningen heeft moeten doen omdat hem alles in het opvangnetwerk voor asielzoekers werd aangeboden. De Raad wijst er echter op dat uit het indrukwekkende traject van verzoeker waarbij hij na ettelijke weken in Griekenland belandde waar hij ongeveer 6,5 maand zou hebben verbleven alvorens via Italië en Frankrijk naar België te komen om aldaar op 20 oktober 2011 zijn asielaanvraag in te dienen, wel degelijk enige mate van zelfredzaamheid blijkt, zelfs al werd de reis door een smokkelaar georganiseerd en kan verzoeker in België genieten van het opvangnetwerk.

2.16. Het betoog van verzoeker over de mensonwaardige situatie in vluchtelingenkampen in Kabul, die hij stoffeert met rapporten dienaangaande (Verzoekschrift, bijlagen 4a en 4b) wordt geenszins betrokken op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker verklaarde dat hij de laatste twee jaar van zijn verblijf in Afghanistan in Kabul verbleef in het bedrijf waar hij was tewerkgesteld. Blijkens zijn verklaringen was hij aan de baan geraakt door bemiddeling van een vriend A. (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 7-8). Bijgevolg mag verzoeker in staat worden geacht om met behulp van zijn sociaal kapitaal aan de mensonwaardige omstandigheden van de ontheemden in de vluchtelingenkampen te ontsnappen.

2.17. Verzoeker kan tenslotte niet worden bijgetreden waar hij beweert dat de weigering van de subsidiaire bescherming onvoldoende zou zijn gemotiveerd. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar een rapport van de Verenigde Naties van 6 augustus 2013 waarin de actuele situatie in Kabul wordt besproken. De Raad stelt vast dat verzoeker dit rapport niet neerlegt, waardoor niet kan worden nagegaan of dit rapport een invloed heeft op de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) in de desbetreffende regio. Bovendien kan verzoeker op grond van een rapport dat dateert van na de bestreden beslissing geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aantonen.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 1 van het Protocol van de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, noch van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN